

Prvá kapitola

Zima 1347

William si kvokol za spadnutý dub a počúval. Kdesi blízko kňučal od bolesti človek alebo iný tvor.

„Aú! Aú!“ Ozývali sa tiché vzdychy a fufnavé stony: „Moja noha! Bolíbolí, moja nohááá...“

William opatrne vstal, pozrel sa ponad kmeň stromu, ale nikoho nevidel. Znepokojene si prezeral čistinu. Chumáče zvädnutej trávy a tenké konáre liesok a bazy pokrývala inovať. Nikde nijaký pohyb. Kňučanie utíchlo a William mal nepríjemný pocit, že ho ktosi pozoruje.

„Je tu niekto?“ zvolal. Chvíľu počkal a potom sa spýtal trochu hlasnejšie: „Potrebujete pomoc?“

Nikto mu neodpovedal.

Vyliezol na strom. Na zľadovatenej kôre sa mu pošmykla noha a ťažko dopadol na ruky a kolená.

„Zabíte ma, na čo čakáte?“ ozval sa hlások, plný bolesti a zúfalstva. „Len pokojne! Ukončíte moje trápenie. Veď napokon čo znamená jeden hob?“ Hlas prešiel do tichého stonu.

Williamu to prekvapilo a dosť znepokojilo. S námahou sa postavil a začal sa obzerať okolo seba. Dolu v tráve sa niečo hýbalo. Sklonil sa, aby lepšie videl. Ako prvé zbadal veľké ze-

lené oči so zlatistými škvrnami. Upierali naňho svoj ostrážitý pohľad. Potom uvidel malú, špicatú tvár, pokožku hnedú ako bukvice, špicaté uši, zakončené chumáčikmi ryšavohnedých chlпов, a malé, chudé telíčko, o nič väčšie než mačacie. Okolo tela sa mu krútil dlhý, tenký chvost. William ešte nikdy nič podobné nevidel.

Na chvíľu mu prestalo myslieť. Hľadel do veľkých, pozorných očí a cítil, ako sa mu ježia chlpy. Nebolo to ani zviera, ani človek, ale vedelo to rozprávať. Čo je to za tvora? Po chrbte mu prešiel mráz. V ústach mu vyschlo a jazyk sa mu prilepil na podnebie. Jedna jeho polovica sa chcela obrátiť a utekať preč a druhá zostala od zvedavosti stáť ako prikovaná.

A potom zbadal krv a hrubú železnú pascu, ktorá svojimi hrdzavými čelustami zvierala nohu toho podivného tvora.

„Ach, nie,“ zašepkal zhrozene. „Nehýb sa. Pokúsim sa vyslobodiť ťa.“ Nech to bolo zviera alebo čokoľvek, nemohol to nechať takto trpieť.

Pokúsil sa prekonať strach a hľadal niečo, čím by mohol pascu otvoriť. Chytil spadnutý konár a opatrne ho vopchal medzi čeluste pasce, ale dával pozor, aby sa nedotkol zranej nohy čudného tvora. Pomaly začal rozťahovať čeluste. Tvor zhíkol, a keď sa William pozrel dolu, videl, ako pevne stisol pery od bolesti.

„Je mi to veľmi ľúto,“ zamrmlal. „Bude to bolieť, ale inak sa to nedá.“

Tvor prikývol a zatvoril oči, pripravený zniesť to, čo ho čaká.

Keď William videl jeho tvár stiahnutú od bolesti, celou váhou sa oprel o konár. Hrdzavý pánt zaškrípala. William pri

tom zvuku začal zuby. Tvor si chytil nohu do labiek a vytiahol ju z pasce. Srst mal zakrvavenú a nohu ohnutú do neprirodeného uhla. William pustil konár, pasca sa zasekla do dreva a skoro ho rozťala napoly.

„Máš zlomenú nohu,“ povedal William, „a tá rana je veľmi hlboká. Ak mi dovoľíš, aby som ťa odniesol späť do opátstva, brat Slimák ti pomôže.“

Tvor pokrútil hlavou. Hojdal sa spredu dozadu a stonal od bolesti. „Nieeee.“

„Ale veď nevieš ani chodiť a v tejto zime dlho nevydržíš. Opátstvo nie je najteplejšie miesto na zemi, ale je to lepšie, ako keby si tu mal zamrznúť. A brat Slimák je majster v naprávaní kostí.“

Čudný tvor sedel zhrbený na zamrznutej zemi, dlhými tenkými rukami si objímal trasúce sa telo. Z rany vytekala tmavá krv. „Nie.“

William bezradne pokrčil plecami. „Nemáš na výber, ak len nepoznáš niekoho iného, kto by ti pomohol.“ Neisto sa poobzeral okolo seba. Ktovie, či v Líšcej hore žije viac takýchto tvorov? A čo to povedal? Ako sa volá? Hob? „Je tu niekto taký?“

Hob znovu pokrútil hlavou. „Nie.“

„Potom ti zostáva iba brat Slimák.“

Hob naňho zaškúľil so strhaným výrazom na tvári. William mal pocit, že ľuďom príliš neverí. „Brat slimák lieči hobov? On ich má rád?“

„Myslím, že sa s hobom ešte v živote nestretol,“ povedal William po chvíli premýšľania, „ale určite urobí všetko, aby ti pomohol.“

Zdalo sa, že hob uvažuje, či mu má veriť. Mykol sa, keď ho zasiahla ďalšia vlna bolesti, a to mu pomohlo pri rozhodovaní. „Dobre teda,“ povedal zadychčane, „pôjdem s tebou.“

William ukryl drevo, ktoré nazbieral, pod veľký konár spadnutého stromu. Keď sa uistí, že hob je v šikovných rukách liečiteľa z opátstva, vráti sa poň. Táto časť Líščej hory patrila opátstvu a obyvatelia dedín Weforde a Yagleah mali zákaz zbierať v nej drevo, ale zabrániť im v tom nedokázali. Keď uvidel železnú pascu, už ani trochu nepochyboval o tom, že dedinčania používajú ich les ako vlastný. V Líščej hore nesmeli ani loviť zver, ale niektorí z nich to očividne robili, lebo s istotou vedeli, že prior Ardo proti tomu nič nepodnikne.

Hob by sa len sotva sám postavil na nohy, preto ho William zdvihol a niesol na rukách.

Chodník k opátstvu sa vinul cez les a schádzal do plytkého údolia. Po nízko položených lúkach sa kľukatila rieka, pomedzi trstie sa v zimnom slnku leskla jej cínová hladina. Na vyvýšenine stáli sivé kamenné budovy Crowfieldského opátstva.

Opátstvo bolo malé a chudobné. William v ňom býval už rok a pol, čo stačilo na to, aby vedel, že väčšina mníchov by sa na hoba pozerala s veľkým podozrením. Nezostávalo mu iné, iba ho nenápadne prepašovať do dielne brata Slimáka. Našťastie, keď prechádzal cez most nad riekou, ozval sa jasný a prenikavý hlas zvona, ktorý zvolával mníchov do kostola. Tercia, nasledujúca hneď po veľkej omši, bývala krátka. Zaspievalo sa zopár žalmov a hneď po nej mnísi odišli v zástupe do kapitulnej siene, aby tam prebrali každodenné

záležitosti. Tak mal aspoň istotu, že sa s nimi nestretne, že povinnosti ich zamestnajú na dosť dlhý čas, aby stihol uložiť hoba do dielne a rýchlo sa vrátiť do Líšcej hory po drevo.

Keď prišli k bráne, William pootvoril bočné dverka. Nazrel dnu cez škáru a videl, že na dvore medzi bránou a kuchyňou nikto nie je, okrem niekoľkých sliepok, ktoré hrabali zamrznuté blato. Ukryl hoba pod okraj kabáta a rozbehol sa s ním ku kuchynským dverám. Šmýkal sa na zamrznutých kalužiach, ale nakoniec sa dostal dovnútra.

Zatiaľ sa mu darilo; tak ako dúfal, nikde nebolo živej duše. Kuchyňa bola prázdna. Brat Martin ešte nezačal piecť ich každodenný chlieb a variť hustú polievku na večeru.

Pri myšlienke na jedlo, aj keby to bola len hustá zeleninová polievka brata Martina, sa Williamovi začali zbiehať slinky v ústach. Skoro vždy bol hladný a často sníval o duseňom zajacovi a baraňom vývare, ktoré varievala jeho mama, kým mu ju požiar v mlyne nevzal spolu s otcom a mladšími súrodencami. Rýchlo vyhodil z mysle spomienku na tú hroznú noc. Jeho starý život skončil v plameňoch spolu s jeho rodinou a teraz musel čo najlepšie využiť ten nový. Sám by si ho určite nebol vybral, ale aspoň mal strechu nad hlavou a plný žalúdok, čo mu zatiaľ stačilo.

V kozube uprostred miestnosti, presne pod komínom začierneným od sadzí, horel oheň. Kuchyňa bola jednou z niekoľkých miestností v celom opátstve, ktoré mali ohnisko. Museli sa starať, aby v ňom nikdy nevyhaslo. William pri ňom chvíľu postál. Želal si zostať dlhšie, ale nemohol riskovať, že niekto objaví hoba. Keby ho zbadal brat Martin, výsledok by bol horší než jedna zlomená noha.

Otvoril dvere do krížovej chodby a počúval. Z chrámu vychádzal spev, slabý a vzdialený; niekoľko hlasov sa strácalo v jeho kamennej prázdnote. Rozbehol sa po chodbe k úzke-
mu priechodu medzi kostolom a kapitulnou sieňou a ďalej
na cintorín. Napravo bol chodník, ktorý viedol k zelenino-
vej záhrade a holubníku. Za ním bol rybník, lemovaný trs-
tím, a na jeho boku, napoly ukrytý pod konármi trnky, stál
malý drevený domček s trstinovou strechou. V ňom pripra-
voval brat Slimák svoje elixíry a mastičky z bylín, ktoré
pestoval v záhrade opátstva a zbieral na poliach a v lesoch
v jeho okolí.

Peter Borowe, jediný laický brat, vyberal zo zeme pór,
uvoľňoval ho pomocou motyčky a hádzal do koša. Narovnal
sa a zamával Williamovi. Tvár a ruky mal červené od zimy.
Laktom sa opieral o rúčku motyky a fúkal si na ohnuté prsty,
aby si ich zohrial.

William potichu zahrešil, ale zakýval mu, kým rýchlo
kráčal po chodníku k dverám domčka. Zdvihol závoru,
vošiel dnu, zavrel dvere a zastrčil závoru.

Bol si istý, že Peter za ním nepôjde, ale človek uňho ni-
kdy nevie. Hoci mal už dvadsať rokov, myslou bol jedno-
duchý ako dieťa. Svet, v ktorom žil, sa veľmi líšil od skutoč-
ného sveta a niekedy zabúdal, čo sa od neho očakáva. Mal
William rád, lebo ako jeden z mála ľudí v opátstve si na-
šiel čas sadnúť si a porozprávať sa s ním, ale William na to
práve teraz vôbec nemal náladu.

„Tu by si mal byť v bezpečí,“ povedal William a opatrne
položil hoba vedľa kameňmi obloženého ohniska uprostred
miestnosti. Oheň bol prikrytý veľkým keramickým vekom

v tvare kupoly s dierami. Malo zabrániť, aby iskry vyletúvali na drevenú dlážku, kôš alebo vreca a podpálili domček.

William ovinul držadlo veka handrou, zdvihol ho a odložil nabok. Priložil na uhlíky niekoľko kusov dreva.

„Mohol by si, prosím ťa, postrážiť oheň,“ poprosil hoba, „kým sa vrátim a donesiem trochu dreva? O chvíľu som späť. Aspoň si oddýchneš v teple.“

Hob prikývol a poobzeral sa okolo seba. Oči mal napriek bolesti zvedavé. „Postrážim vám oheň. A kde je náš brat slímák? Ten, o ktorom si povedal, že mi pomôže?“

„V kostole na tercii.“

Hob sa zamračil. „Čo je to terciia?“

„Nie čo, ale *tedy*. Tercia je jedna z hodín, keď sa mnísi modlia a spievajú.“

Hob si pomaly položil nohu do pohodlnejšej polohy. „Prečo?“

Williama jeho otázka trochu prekvapila. Nad týmto nikdy nerozmýšľal. Prirodzene prijal každodenný poriadok modlitieb a práce, ktorý mnísi dodržiavali. „Jednoducho to tak robia. Sú to mnísi,“ pokrčil plecami, ako keby sa tým všetko vysvetľovalo. Hob to však nepochopil.

„A prečo spievajú? Lebo sú šťastní?“

„Myslím, že áno, určitým spôsobom. Velebia Boha.“

„A to sa dá len spevom?“ Hob naklonil hlavu na jednu stranu a pozrel sa hore na Williama.

„Samozrejme, že nie,“ povedal William. „Veľa sa modlia, pracujú a odpisujú sväté knihy s malými obrázkami.“

„A prečo? Boh to od nich žiada?“ spýtal sa prekvapene a na chvíľu sa odmlčal. „Čo robí so všetkými tými knihami?“

William pocítil náznak netrpezlivosti. Mal dosť vlastnej práce; nemal čas vysvetľovať hobovi veci, ktorým sám celkom nerozumel. „Mnísi tie knihy nedávajú Bohu. Ale teraz už musím ísť. Čakaj tu a ničoho sa nedotýkaj. Budem sa ponáhľať.“

Hob si ľahol na bok a obrátil si chvost okolo tela. „Dobre.“

William chvíľu váhal. Nie je nebezpečné, ak ho tu nechá? Čo ak sa Peter nečakane vráti a vyľaká ho? Čo urobí?

„Keby sem niekto prišiel, radšej sa skry,“ poradil mu.

„Ľudia ma zvyčajne nevidia,“ povedal hob, „ak to sám nechcem alebo ak nie sú obdarení Zrakom.“ Hob zavrel oči. William sa trochu znepokojil. Hob mal hrozné bolesti a stratil veľa krvi. Čo ak umrie, skôr ako mu pomôže brat Slimák?

Každý život sa skôr či neskôr skončí, pomyslel si William a pochmúrnosť naňho padla ako hmla. Odídeme, keď príde náš čas. Tak to v živote chodí.

William si natiahol na hlavu kapucňu, zastrčil si pod ňu dlhé pramene plavých, strapatých vlasov a vykročil k dverám. To, čo sa začalo ako obyčajný novembrový deň, sa vyvinulo veľmi zvláštne. Len dúfal, že neurobil chybu, keď priniesol toho čudného tvora do opátstva.

Druhá kapitola

William vyšiel z domčeka a vydal sa späť k opátstvu. Peter s nádejou zdvihol zrak, keď prechádzal okolo, ale William sa pri ňom nepristavil. Nemal čas. Iba mu zamával a rozbehol sa smerom k priechodu do krížovej chodby.

Mnísi medzitým vyšli z chrámu a teraz boli v kapitulnej sieni. Keď prechádzal popri dverách, počul tichý, monotónny hlas priora Arda, ktorý čítal kapitolu z Reguly sv. Benedikta. Brat Slimák povedal, že nezaspať počas čítania brata Arda si niekedy vyžaduje nadľudské úsilie. „Myslím, že Boh nám zoslal priora, aby vyskúšal, či sme dosť trpezliví a oddaní,“ vysvetlil raz Williamovi so šibalskou iskrou v oku. „A obávam sa, že sa nám to vždy nedarí.“

William sa klusom vrátil do Líšče hory. Uľavilo sa mu, keď našiel pod konárom spadnutého stromu zväzok dreva, ktorý si tam odložil. Vložil si ho na chrbát, chytil konopný povraz, ktorým bol previazaný, a obrátil sa na odchod, ale hneď zastal. Pasca, napadlo mu. Nesmie ju tam nechať, lebo by mohla zmrzačiť alebo zabiť ďalšieho nešťastného tvora.

Zohol sa a skrútil tak, aby sa mu drevo zosunulo z chrbta, a zastonal od námahy.

Pasca ležala tam, kde ju nechal, jej čeluste ešte stále zvierali konár, ktorým ich roztvoril. Chvíľu rozmýšľal, čo s ňou urobí. Keby ju ukryl, niekto by ju mohol nájsť a znovu použiť. Nemôže ju zahrabať do zeme, lebo je už dosť zmrznutá. Musí sa jej nejako zbaviť.

Vtom dostal nápad. Existuje jedno miesto, kde by ju mohol ukryť, tak aby ju nikto nenašiel, miesto, ku ktorému by sa vo dne ani v noci nikto nepriblížil. Je to Hvizdává úžľabina. Ešte aj chodník z Yagleah do Wefordu sa stáčil tak, aby sa jej vyhol.

Chvíľu rozmýšľal, čo urobí. S prvými pocitmi strachu sa mu rýchlejšie rozbúchalo srdce. Čo ak sú príbehy o Hvizdavej úžľabine pravdivé? Čo ak už počul ten zvláštny hvizdavý zvuk, o ktorom si miestni ľudia mysleli, že ho vyvolal Divoký hon? Vedel si živo predstaviť svorku prízračných psov s červenými očami, s otvorenými papuľami, ako naháňajú vystrašené obeť po lese, aby im z tiel vytrhli nesmrteľné duše a odniesli ich do pekla.

Niekoľkokrát prehltoľ a oblizol si vysušené pery. Zhodiť pascu do jazera na dne úžľabiny by nič netrvalo. Potom by sa rozbehol do opátstva, ako keby mu boli v päťkách všetci čerti. Odvážil by sa urobiť to? Pozrel sa dole a uvidel zaschnutú krv a chumáče hnedej srsti, zachytené medzi železnými čelustami. Pocítil nával zlosti a rozhodol sa, že to musí urobiť, že nemá inú možnosť.

Zdvihol pascu a neobratne si ju pritisol k hrudi. Bola ťažká a železo ho nepríjemne chladilo. Bola to hrubá práca, ale pasca dobre fungovala. Ak to správne pochopil, stačilo, aby zviera stúpilo na tenkú železnú doštičku, a čeluste

sa uvoľnili. Zúbkované okraje sa stisli, silne a rýchlo, zaťali sa do mäsa a zacvakli okolo kosti. Zviera nemalo nádej oslobodiť sa a pasca by mu tak zaťažila zranenú nohu, že by nevládalo utiecť. Od bolesti a straty krvi by zoslablo a bolo by celkom bezmocné. Williama zaštipali v očiach slzy zlosti, ale zažmurkal a stratili sa. Urobiť niečo také živému tvorovi bolo nevýslovne kruté.

William vedel, kde je Hvizdavá úžlabina, hoci ju ešte nikdy nevidel. Keď šiel prvýkrát na stredajší trh do Wefordu s bratom Gabrielom predať zeleninu, ktorú vypestovali v opátstve, nízky tučný mních ho varoval, aby sa k nej nikdy nepriblížil. Niekoľkokrát sa prežehnal a nahlas sa modlil, kým bezpečne neprešli cez húštinu a cezminy, ktoré zakrývali výhľad na úžlabinu.

„Toto miesto je nečisté, chlapče,“ povedal mu brat Gabriel. „Zídeš z chodníka medzi Hraničným dubom a veľkým kameňom nad wefordským potokom a si stratený. Prechádza sa tu sám diabol a striehne na kresťanské duše.“

William rozmýšľal, prečo diabol jednoducho nevyjde na chodník a sám si nevezme nejakú dušu.

„A ak v tejto časti hory začuješ hvízdanie, chlapče,“ dodal mních a prísne naňho pozrel, „utekaj a neobzeraj sa dozadu.“

William sa pustil po chodníku. Ostré okraje pasce sa mu zarezávali do rúk a každú chvíľu musel zastať a posunúť ju do pohodlnejšej polohy. Onedlho prišiel k veľkému starému Hraničnému dubu, ktorý označoval najzápadnejší bod pozemku, na ktorom sa rozprestieralo opátstvo. Za ním sa chodník ostro stáčal doľava. Na konároch neďalekých stro-

mov a kríkov boli uviazané malé zdrapy látky, ktoré mali varovať neopatrných pocesných, aby nezišli z chodníka, lebo ohrozia svoje duše.

William na chvíľu zastal a niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol, aby sa upokojil, skôr ako sa začne predierať zamotanými konármi lieštiny. V jednom kuse sa obzeral, aby zachytil nebezpečenstvo pri jeho prvých náznakoch. Na zemi ležali konáre, ktoré sa väčšinou dokonale hodili na zapalo vanie ohňa, ale ľudia ich tam nechali hniť. Miestni obyvatelia asi nechceli pre trochu dreva riskovať život.

V tejto časti Líšče j hory rástlo veľa cezmínových kríkov. Konáre sa ohýbali pod ťarchou červených bobúľ. William sa čudoval, že ich neobrali vtáky. Až vtedy si uvedomil, že tam nijakých vtákov ani *nevidel*. Z diaľky počul krákať vrany, ale okolo neho bolo ticho. Vtáč í spev ani najmenší šuchot zvierat a v podra ste, nič nenarušilo absolútne ticho. Ale nebolo to pokojné ticho. Zahalilo ho ako chladný tieň, až sa celý roztriasol. Pridal do kroku, nechcel tam zostať ani o sekundu dlhšie, ako bolo treba.

Starý tis tu stál vo svojom tmavom plášti ako strážca temného lesa. Williamovi zvieralo žalúdok od strachu. Atmosféra okolo neho sa trochu zmenila. Mal pocit, že niekto ho pozoruje zlovestnými, nepriateľskými očami.

Teraz sa nemohol obrátiť. Zdalo sa mu, že v pasci sa ukrývajú duše tvorov, ktoré zahynuli v jej zovretí. Rozhodol sa, že už nikdy nesmie ublížiť inému zvierat u. Bude ležať na dne jazera v úžlabine, kde ju pomaly rozloží hrdza.

Podrast sa vlnil vo vánku. William počul šepkanie: „Tu na vás čakajú ďalšie pasce, tu striehne smrť.“

Williamovi skákalo srdce od strachu. Obzeral sa okolo seba doširoka roztvorenými a vydesenými očami. Nikde nebolo živej duše. Nevedel, či tie slová naozaj počul, alebo mu zneli iba v hlave. Napriek tomu v ňom silnel pocit, že ho niekto sleduje. Musel pozbierať všetku odvahu, aby sa prinútil kráčať ďalej.

Prečo som jednoducho neodniesol pascu do opátstva? pomyslel si. Prečo som sem šiel?

Na opačnej strane tisového porastu začal svah prudko klesať. Porast bol čoraz redší a pod svahom William zazrel plytké, močiarovité jazero. To bola Hvízdavá úžlabina. Hneď to vedel, *vyčítal* to.

Citeľne sa schladilo. William vydychoval obláčiky pary do nehybného vzduchu. Inovať postriebila trstie okolo jazera a hladina bola pokrytá kôrou modrobieleho ľadu. Iba uprostred zostal kruh tmavej vody.

William váhavo vykročil k jazeru. Ruky mal studené, pasca sa mu v nich zle niesla. Cítil, ako mu medzi lopatkami steká pot. Mal pocit, že mu srdce vyskočí z hrude, a ťažko sa mu dýchalo. *Robiť správne veci nie je vždy jednoduché*, pomyslel si zachmúrene.

Na okraji jazera rástla stará lieska. Rozťahovala svoje konáre nad hladinou. Pod jej krivolakými koreňmi bolo niekoľko machom obrastených skál, pomedzi ktoré tiekla cícerkom voda.

Akým kúzlom nezamrzla uprostred novembra, keď zvyšok zeme držalo v moci mrazivé zovretie zimy?

Stred jazera bol ako tmavé zrkadlo, ktoré odrážalo svet hore nohami. Voda tam mohla byť po kolená, mohla byť

aj bezodná, to sa nedalo vedieť, ale William mal čudný pocit, že keby do nej spadol, donekonečna by klesal do akéhosi prízračného sveta.

To miesto sa mu vôbec nepáčilo. Ani ono ho nechcelo. Bol preň iba votrelcom, niktošom. Keby tam zostal dlhšie, cítil by, že musí odísť.

William z celej sily hodil pascu ponad ľad do tmavého stredu jazera. S hlasným šplachnutím spadla do vody a ponorila sa pod hladinu.

Odstúpil od brehu a sledoval, ako miznú vlnky. Voda opäť znehybnela. Líca sa mu dotkol chladný závan vzduchu. Rýchlo sa obrátil a chytil sa konára liesky, aby nespadol dozadu na zľadovatený okraj jazera. Na okamih mal pocit, že pri ňom niekto stojí. Nič nevidel, ale cítil jeho prítomnosť tak silno, že sa ho mohol dotknúť.

„Na toto sa nezabudne.“ Šepkané slová neboli o nič hmotnejšie než vzduch, ktorý prefukoval pomedzi konáre.

Williama najprv obľiala horúčava a potom ho zamrazilo od strachu. Prinútil svoje roztrasené nohy k pohybu. Obrátil sa a utekal preč.